

— „Is het nu al weer geen deeg? Moet ik er evel aan te passe komen, Caspar?”

In het kamertje bevond zich een jonkman met een sprekend gelaat, die te midden van allerlei kleedingstukken, gouden ketens, degens en veeren bezig was voor een klein spiegeltje naast het smalle venster zich een paar opkrullende mustatsen en eene kinvlok aan te plakken. Hij wendt zich snel tot den binnentredende, en antwoordt:

— „De maats tieren als baarlijke duivels! Niemand helpt! Gans bloed! Gerbrand! 't Loopt al uit de kerf!”

Gerbrand Adraenz. Bredero zweeg, en nam den jonkman, welken hij Caspar genoemd had, nauwkeurig op. Toen bracht hij eene blikken doos te voorschijn, die hij onder zijn mantel verborgen had, en greep er een paar penseelen uit.

— „De tronie deugt niet! Ik zie wel, wat er aan schort. Zet je daar, Caspar!”

Caspar Duyf nam plaats op een houten bankje. Hij was maar half gekleed nog. Eene wijde broek van donkergroen satijn met zwart fluweel uitgemonsterd, grijze zijden kousen, buitengewoon breede hoesbanden en strikken van purperen zijde aan de knie en op de schoenen van geel leër, toonden, dat hij een zeer weidsch pak van een edelman zou dragen. Bredero doopte zijne penseelen in de verf, en begon met eenige snelle vegen het gelaat van den twee-en-twintigjarigen jonkman te beschilderen.

Caspar Duyf, schilder, vroeger kameraad van Bredero op het atelier van Francisco Badens, had door een buitengewoon aanleg tot het tooneel, onder leiding van Bredero, reeds een en andermaal op den nieuwen schouwburg van Dr. Coster gespeeld. Zijne bewegelijke trekken en fonkelende oogen verrieden het kunstenaarsbloed, dat in zijne aderen stroomde, de geduldige rust, waarmee hij zich door zijn vriend liet beschilderen, het kunstenaarshart, dat langzaam eene bui van ongeduld en verstoordheid te boven kwam. Zijn kostuum en zijn gelaat moesten dien dag iets ongemeens voorstellen. Hij zoude de hoofdrol van Jonker Jerolimo Rodrigo in Bredero's *Spaanschen Brabander* voor het eerst spelen. Dichter en acteur hadden een plan gevormd, waarvan ze zich zeer veel voorstelden, maar dat op eigenaardige moeilijkheden stuitte.

Terwijl Bredero eenige bruinroode strepen over de wangen langs den neus trekt, zegt Caspar Duyf:

— „O suikerelekaarten. Wat heb ik moeten bochtjachten, eer ik al dit goed hier had. Den gouden ketting heb ik gehoord van Dirck van Rijswijk! Het kost mij al eene mooie dikke duit! En die verzoorde kraag — daar was wat werks aan vast. Ik ben voor goelikes tien minuten hier gekomen — in de hoop, dat je er al mocht zijn . . . .”

— „Als 't is, Caspar! Ik kom van den Doelen! Tijd in abundantie! Hoe leg-je en baar-je over de maats! Dat je Sint-Teunis' varkens ophadt, je zoudt niet meer kunnen knorren!”

Caspar Duyf glimlachte. Bredero had met groote handigheid de geheele